

Arrest

nr. 308 629 van 20 juni 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, als wettelijk vertegenwoordiger van X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. GEENS en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 2005.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 31 augustus 2022. Op 2 september 2022 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 6 juni 2023 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal).

Op 11 juli 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

“A. Feitenrelaas

Jij, [S. H.], verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, 17 jaar oud te zijn, etnisch Pashtoun te zijn en het soennitisch geloof te belijden. Je bent geboren in Helalzo, een dorp gelegen in het district Shaigal van de Afghaanse provincie Kunar, en hebt daar altijd gewoond tot aan jouw vertrek uit Afghanistan. Voor jouw vertrek uit Afghanistan was je een student in de negende graad. Jouw ouders en twee zussen zijn op heden nog steeds vermist nadat je hen kwijtgeraakt bent in Iran. Jouw vijf broers verloor je eveneens in Iran maar je vernam hier in België dat zij gedeporteerd zijn naar Afghanistan en ondertussen bij jouw tante in de Afghaanse provincie Paktia verblijven.

Jouw vader werkte, al van voor jouw geboorte, voor het Afghaanse nationale leger in Afghanistan. Hierdoor kreeg hij problemen met de taliban en kon hij niet vaak naar huis komen. Op een dag werden jouw vader en een tachtigtal van zijn collega's tijdens de uitoefening van hun job door de taliban gearresteerd. De dorpsouderen kwamen tussen jouw vader en de taliban en ze zorgden ervoor dat hij vrijgelaten werd. Jouw vader werd vrijgelaten onder de voorwaarde dat hij niet opnieuw zou terugkeren naar de Afghaanse overheid maar diende te wachten om dan later in dienst te treden bij de taliban. Jouw vader kon hier echter niet mee instemmen en keerde terug naar het leger. De taliban kwamen te weten dat jouw vader was teruggekeerd naar het leger. De dorpsouderen kwamen jullie toen waarschuwen en ze zeiden dat jullie dienden te vertrekken uit het dorp om problemen te voorkomen. Jouw vader was toen op zijn werk en jullie ging toen onderduiken bij jouw oom in Asadabad. Toen jullie in Asadabad verbleven stuurden de taliban een brief naar jouw familie waarin staat dat ze jouw volledige familie zouden doden. Kort erna viel Afghanistan volledig in handen van de taliban en er werd besloten om Afghanistan te verlaten. Je vertrok samen met jouw volledige gezin uit Afghanistan maar in Iran raakte je gescheiden van jouw familie. Je reisde verder naar België en hebt sindsdien niks meer vernomen van jouw ouders en zussen. Via jouw maternale oom vernam je dat jouw broers waren gedeporteerd naar Afghanistan en teruggekeerd waren naar Helalzo. Mensen kwamen toen echter te weten dat jouw broers terug waren en om problemen te voorkomen werden jouw broers naar jouw tante in de Afghaanse provincie Paktia gestuurd.

Je verliet Afghanistan zes dagen na de machtsovername door de taliban. Je reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België. Op 2 september 2022 diende je een verzoek om internationale bescherming (VIB) in.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vrees je omwille van bovenstaande problemen gedood te worden door de taliban.

Ter ondersteuning van jouw verzoek legde je volgende documenten neer (allemaal kopieën): Jouw taskara (=Afghaans identiteitsbewijs), de taskara van jouw vader, documenten met betrekking tot het werk van jouw vader, foto's van jouw vader en één foto van jou en jouw vader samen, een dreigbrief van de taliban, Belgische medische documenten en een USB-stick waar voorgenoemde stukken op staan.

Op 13 juni 2022 maakte jouw advocaat jouw opmerkingen met betrekking tot de notities van het persoonlijk onderhoud over aan het CGVS. Alsook werd nog een kopie van jouw vader zijn werkbadge overgemaakt aan het Commissariaat-generaal.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier van oordeel is dat er in jouw hoofde nog andere bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Zo werden een heleboel medische attesten betreffende jouw fysieke toestand neergelegd (Administratief dossier – Groene map, stuk 6). Vanwege een zware val die jij maakte op oudejaarsnacht ondervindt je op heden nog veel hoofdpijn, verwardheidsproblemen, concentratieproblemen en sindsdien ben je tevens erg vermoeid (CGVS, p. 4).

Om op passende wijze tegemoet te komen aan jouw situatie werden er jou steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het CGVS. Zo werd benadrukt dat er vertrouwelijk en professioneel wordt omgegaan met jouw verklaringen en dat de nodige discretie aan de dag gelegd wordt bij de behandeling van jouw verzoek. Ook werd aangegeven dat er, naast de pauze die standaard ingelast wordt halverwege het interview, een pauze door jou gevraagd kon worden wanneer je hier nood aan had. Er werd jou ook water aangeboden vooraleer het lokaal waar het interview plaatsvond binnengegaan werd (CGVS, p. 2). Bij aanvang van het gehoor werd gepolst naar jouw medische problemen. Je gaf toen te verstaan dat je minder hoofdpijn had dan kort ervoor. De Protection Officer wees jou erop dat als je in het geval jij toch

problemen ondervond er melding van diende te maken (CGVS, p. 4). Tijdens het gehoor vroeg je een pauze omdat je hoofdpijn had (CGVS, p. 13). Deze pauze werd gegeven en verder bleek op geen enkel moment dat je jou vanwege jouw gezondheidssituatie of vanwege jouw gespannen situatie belemmerd zou voelen in het duiden van jouw asielrelaas. Je stelde bovendien zelf ook dat je de kans gekregen had om alles uit te spreken tijdens jouw persoonlijk onderhoud bij het CGVS (CGVS, p. 19). Gelet op het vlotte verloop van het gehoor dient dan ook te worden vastgesteld dat jouw rechten gerespecteerd werden.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Na jouw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal (CGVS) kan niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico, op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat jij vreest te zullen worden gedood door de taliban omdat jouw vader werkte voor het Afghaanse nationale leger. Er dient echter te worden vastgesteld dat jouw asielrelaas gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook kunnen enkele markante tegenstrijdigheden en incoherenties worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door jou naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees.

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Je haalt aan dat jouw vader bedreigd werd door de taliban en vervolgens samen met jouw volledige gezin gevlucht is uit Afghanistan en dat je jouw gezin en vader kwijtgeraakt bent bij de grensovergang tussen Iran en Turkije en sindsdien niks meer vernomen hebt van jouw ouders (CGVS, p. 11, 14). Er kan echter geen geloof worden gehecht aan jouw verklaringen hierover. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de vroegere en huidige situatie van jouw vader en gezinsleden toon je de problematische situatie waarin zij zich volgens jouw verklaringen bevinden niet aan.

Wat jouw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Jij haalt geen geloofwaardige zaken aan. Het loutere feit dat jij een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, waarvan jij a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in jouw hoofde aannemelijk te maken.

Zo is het vooreerst opvallend dat jij er niet in geslaagd bent om consistente verklaringen af te leggen over enkele pertinente elementen met betrekking tot jouw relaas. Zo liet je aanvankelijk, bij jouw eerste registratie in België, optekenen dat je uit Afghanistan vertrokken was omdat zowel jouw vader als jouw oudere broer [R.] dienden in het leger (Administratief dossier – Mineur Etranger Non Accompagné, Motif & Famille). Merkwaardig genoeg bleek later bij DVZ en tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat jij geen broer hebt die in het leger zat, laat staan dat je überhaupt een oudere broer hebt (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 18; CGVS, p. 11, 14, 16). Dat je bij binnenkomst stelde een oudere broer te hebben om later te verklaren dat dit niet zo is weinig logisch en doet vermoeden dat je geen klare wijn schenkt betreffende jouw huidige gezinssituatie, hetgeen nefast is voor de geloofwaardigheid van jouw relaas. Je linkt immers jouw persoonlijke problemen aan het gegeven dat jij de oudste zoon was (CGVS, p. 14).

Voorts mag het ten stelligste verbazen dat je tijdens jouw eerste registratie verklaarde dat jouw familie zich in Turkije bevond (Administratief dossier – Mineur Etranger Non Accompagné, Famille). Dit valt niet te rijmen met jouw verklaring dat je jouw familie verloor in Iran bij de grens van Turkije en sindsdien niks meer vernomen hebt van jouw ouders (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 116; CGVS, p. 11). Indien de door jou geschetste situatie werkelijk zo gelopen is dan zou het logischer zijn mocht je verklaard hebben tijdens jouw eerste registratie dat je jouw ouders kwijtgeraakt bent en niet weet waar ze zijn, in casu quod non. Deze vaststelling wekt dan ook eerder het vermoeden dat jij wel nog contact gehad hebt met jouw ouders en wist waar ze waren. Dat je echter stelt helemaal niks meer vernomen te hebben van jouw ouders is bijgevolg weinig geloofwaardig (CGVS, p. 12). Nochtans is het van cruciaal belang om een zicht te bieden op wat precies gebeurd is met jouw vader en familieleden om aannemelijk te maken dat jijzelf ook een vrees koestert jegens de taliban.

Ook jouw verklaringen betreffende hoe je het contact met jouw vader verloren bent is weinig aannemelijk. Zo verklaar je jouw familie verloren te zijn bij de grens tussen Iran en Turkije doordat de politie begon te schieten en iedereen begon te lopen. Als enige van jouw gezin, bestaande uit tien leden, zou jij dan weggelopen zijn

met een groep naar de andere zijde terwijl niemand van jouw overige, negen, gezinsleden bij deze groep was terechtgekomen (CGVS, p. 11). Dat jij als enige van een gezin bestaande uit tien personen de grens kon oversteken is an sich al merkwaardig. Echter nog frappanter is de vaststelling dat je onderling geen afspraak had gemaakt met jouw familie indien jullie elkaar zouden kwijtraken onderweg (CGVS, p. 13). Het is nochtans algemeen bekend dat de reisweg naar Europa niet zonder risico's is waardoor verwacht kan worden dat jullie wel afspraken zouden maken indien jullie gescheiden raakten, temeer jullie met maar liefst tien waren.

Voorts is het weinig logisch dat jij degene was van het gezin die een smartphone droeg maar niemand van jouw gezinsleden kon bereiken nadat je hen verloren was omdat jouw vader slechts een kleine gsm zonder simkaart had. Dat jij de enige werkbare gsm had is weinig logisch aangezien verwacht kan worden dat jouw vader, als hoofd van het gezin, degene zou zijn die bereikbaar moet zijn (CGVS, p. 12, 13; Administratief dossier – Groene map, stuk 8). Bovendien dient opgemerkt te worden dat het volstrekt onduidelijk is waarom jouw vader überhaupt een kleine gsm zou hebben terwijl deze niet eens een simkaart had. Met een smartphone kan je tenminste nog iets doen in dergelijk geval maar als een simpele gsm geen simkaart heeft dan is deze helemaal nutteloos.

Alsook dien je er op gewezen te worden dat jouw verklaring, waar je stelt dat jouw vader niet kon werken met een smartphone waardoor jij hem kreeg, allesbehalve aannemelijk is (CGVS, p. 12, 17). Zo was jouw vader een expert op vlak van radiocommunicatie in het leger en hij moest gevoelige informatie doorspelen naar anderen binnen het leger (CGVS, p. 11, 16). Bijgevolg dien je erop gewezen te worden dat het zeer onlogisch is dat jouw vader niet kon werken met een smartphone. Hiermee werd je geconfronteerd maar je stelde dat hij heel zijn leven een gsm had met gewone toetsen en deskundige was met een radio, hetgeen iets anders is (CGVS, p. 17-18). Echter is een smartphone zeer gebruiksvriendelijk en zeker voor iemand die gewoon is van werken met radiotechnologie. Deze en voorgaande vaststellingen laten niet toe enig geloof te hechten aan het gegeven dat jij samen met jouw gezinsleden vertrokken bent uit Afghanistan, hen vervolgens verloren bent en sindsdien geen contact meer hebt met hen. Nochtans is het, zoals reeds eerder gesteld, cruciaal om een correct zicht te bieden op de huidige situatie van jouw gezinsleden, zodoende de problematische situatie waarin ze zich bevinden aan te tonen.

Ook wat betreft jouw eigen problemen en deze van jouw vader, overtuigen jouw verklaringen niet. Zo mag het ten stelligste verbazen dat jij liet optekenen bij DVZ dat jouw vader pas problemen kreeg met de taliban na de machtsovername van Afghanistan door hen. Zo verklaarde je letterlijk dat jouw vader gearresteerd werd na de machtsovername. Later, tijdens datzelfde interview, werd je gevraagd of jouw vader ook al problemen kende met de taliban voor de machtsovername. Toen liet je, merkwaardig genoeg, optekenen dat dit niet het geval was (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Nochtans verklaarde jij tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat jouw vader altijd al problemen gekend had met de taliban (CGVS, p. 14). Daarnaast bleek ook dat hij gearresteerd was door de taliban voordat de machtsovername van Afghanistan door de taliban plaatsvond (CGVS, p. 15). Dat je over dergelijk pertinent gegeven geen eenduidige verklaringen afgelegd hebt is toch wel erg frappant. Het hoeft immers geen betoog dat er een zeer groot verschil zit tussen problemen kennen sinds de indiensttreding van jouw vader of problemen kennen sinds de machtsovername door de taliban. Jouw verklaring dat je nog herstellende was van jouw val ten tijde van jouw interview bij DVZ is niet afdoende om te verklaren hoe je zo een tegenstrijdige verklaring kan afleggen (CGVS, p. 18). Je hebt immers tot tweemaal toe verklaard dat jouw vader pas problemen kreeg na de machtsovername. Bovendien verklaarde je bij aanvang van jouw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat jouw interview bij DVZ goed verlopen was (CGVS, p. 3). Dat je het toen niet nodig vond om spontaan te vermelden dat er bepaalde fouten gebeurd waren bij DVZ omdat jouw medische toestand niet goed was raakt kant noch wal. Er kan immers verwacht worden dat als jouw interview bij DVZ niet goed verlopen is dat je dit aangeeft bij het begin van het interview wanneer je hiernaar gevraagd wordt en niet pas nadat je geconfronteerd wordt met tegenstrijdigheden. Voorgaande vaststelling doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van het gegeven als zou jouw vader gearresteerd geweest zijn door de taliban voor de machtsovername.

Naast het voorgaande is er nog een element die niet te rijmen valt met de door jou geschetste situatie. Zo mag het ten stelligste verbazen dat jouw vader nadat hij gearresteerd en vrijgelaten werd onmiddellijk terugkeerde naar zijn werk voor het Afghaanse nationale leger (CGVS, p. 15). Jouw vader werd nochtans vrijgelaten op voorwaarde dat hij het leger niet opnieuw zou vervoegen (CGVS, p. 16). Met andere woorden kan dus gesteld worden dat hij - in deze eindfase van de oorlog tussen de taliban en de overheid - een tweede kans kreeg van de taliban. Dat jouw vader echter zonder ook maar te twijfelen terugkeerde naar het leger is weinig logisch, temeer hij net gevangengenomen was en door dergelijk gedrag te stellen de credibiliteit van de dorpschoude en ouderen schond en zijn familie in gevaar kon brengen.

Ook de datum waarop uw vader uiteindelijk nog teruggekeerd zou zijn naar het leger na zijn gevangenschap mag ten stelligste verbazen. Zo blijkt uit de door jou neergelegde brief dat uw vader gearresteerd werd op de islamitisch datum 10/12/1442 (CGVS, p. 15). Deze datum stemt overeen met 20 juli 2021 (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 1). Op dat moment hadden de taliban hun offensief al stevig ingezet en hadden ze reeds de controle genomen over vele districten (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 2). Dat een militair op dat moment nog, nadat hij een tweede kans kreeg van de taliban, en minder dan één maand voor Afghanistan volledig in handen van de taliban viel, zich onmiddellijk opnieuw zou aansluiten bij het Afghaanse

leger is zeer weinig aannemelijk. Ook deze en voorgaande vaststelling zet de geloofwaardigheid van jouw relaas verder op de helling.

Het CGVS stelt zich trouwens ernstige vragen omtrent de door jou neergelegde brief van de taliban (Administratief dossier – Groene map, stuk 5). Zo dient onder meer opgemerkt te worden dat het frappant is dat het bestaan van deze brief niet vermeld werd bij DVZ, noch dat deze brief werd neergelegd bij DVZ (CGVS, p. 4, 15). De andere documenten met betrekking tot het werk van jouw vader, zijn taskara en jouw eigen taskara kon je immers wel voorleggen bij DVZ (Administratief dossier). Nochtans blijkt je toen ook al geweten te hebben van het bestaan van deze brief (CGVS, p. 5, 15). Dat jij post-factum dergelijke brief neerlegt mag bijgevolg vreemd heten.

Voorts mag het de nodige verbazing wekken dat de taliban in een brief zouden schrijven dat ze niemand van jouw familie zouden laten leven en deze vervolgens bezorgden aan jullie (CGVS, p. 5). Op deze manier kregen jullie van de taliban een waarschuwing waardoor jullie besloten te vertrekken vandaar (CGVS, p. 5). Het zou bijvoorbeeld veel logischer geweest zijn mochten de taliban achter jou en jouw gezin aangegaan zijn zonder jullie te verwittigen. Op deze manier zou er meer kans geweest zijn dat de taliban konden slagen in hun opzet. Dat de taliban, een professionele groepering die Afghanistan zeer snel konden innemen, zo amateuristisch te werk gingen is weinig aannemelijk. Deze en voorgaande vaststelling zetten de geloofwaardigheid van jouw relaas verder op de helling.

Met betrekking tot de door jou neergelegde brief, moet, in het licht van de bovenstaande observaties, gesteld worden dat documenten verklaringen pas kunnen ondersteunen voor zover deze verklaringen zelf geloofwaardig zijn, in casu quod non (Administratief dossier – Groene map, stuk 5). Uit informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg twijfelachtig is. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier (Blauwe map, stuk 3). Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde.

Verder valt jouw verklaring waar je stelt dat jouw vader altijd al problemen kende met de taliban niet te rijmen met de door jou geschetste situatie. Het raakt immers kant noch wal dat jij en jouw gezin al sinds jouw geboorte steeds op dezelfde plek woonden terwijl jouw vader al van voor jouw geboorte problemen kende met de taliban (CGVS, p. 6, 14). Indien de taliban werkelijk een probleem hadden met jouw vader en zijn gezin omdat hij werkte voor de overheid dan kan verwacht worden dat jullie daar niet konden leven. Zo blijkt immers uit jouw verklaringen dat de taliban zich vrij in jouw dorp konden begeven (CGVS, p. 7). Er was dus niemand die de taliban kon tegenhouden mochten ze jouw familie werkelijk iets willen aandoen. Dat je al die jaren in jouw dorp gewoond hebt zonder ernstige persoonlijke problemen gekend te hebben is zeer onlogisch indien de taliban werkelijk jouw volledige familie viseren.

Naast het voorgaande doet ook de vaststelling dat jouw vijf broers, na deportatie, teruggekeerd zijn naar het dorp op ernstige wijze afbreuk aan de door jou ingeroepen vrees (CGVS, p. 11). Er kan immers verwacht worden dat jouw broers niet zouden terugkeren naar het dorp waar ze gans hun leven gewoond hebben en vandaan moeten vluchten zijn omdat ze bedreigd werden met de dood door de taliban. Het zou immers veel logischer zijn mochten jouw broers zich onmiddellijk ergens op een andere plek gevestigd hebben waar mensen hen niet kennen, zoals in Paktia (CGVS, p. 11). Dat ze echter nog een tijd in hun eigen dorp, zijnde jouw dorp Helalzo, konden wonen valt op geen enkele wijze te rijmen met de door jou ingeroepen vrees.

Het is trouwens volstrekt onduidelijk waarom jouw broers op heden wel in Paktia kunnen leven maar jij dit niet zou kunnen. Deze en voorgaande bevindingen wekken bijgevolg nogmaals het vermoeden dat de taliban jouw familie helemaal niet viseren en dat jouw vrees jegens de taliban omwille van jouw vader zijn profiel als ex-militair ongegrond is.

Dat je trouwens geen enkel idee hebt hoelang jouw broers in Helalzo woonden nadat ze teruggekeerd waren is weinig logisch. Alsook mag het ten stelligste verbazen dat je evenmin weet wanneer jouw broers naar Paktia verhuisd zijn (CGVS, p. 17). Bij DVZ, op 1 februari 2022, gaf je immers te verstaan dat jouw broers in Helalzo waren (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 18). Dat je vervolgens een zestal maand later verklaarde bij het CGVS dat jouw broers in Paktia bij jouw tante verblijven doch niet weet wanneer ze naar daar verhuisd zijn is zeer merkwaardig (CGVS, p. 17). Er kan immers verwacht worden dat je de verhuis van jouw vijf broers naar Paktia enigszins zou kunnen duiden in de tijd indien ze werkelijk minder dan zes maand geleden verhuisd zijn. Deze vaststelling wekt het vermoeden dat je geen klare wijn schenkt betreffende de werkelijke verblijfplaats van jouw broers.

Dat je niet weet of er na jouw vertrek nog iets gebeurd is, terwijl je nog in contact staat met jouw maternale oom die ook in Helalzo woont (CGVS, p. 12), doet eveneens de wenkbrauwen fronsen (CGVS, p. 17). Er kan immers verwacht worden dat de taliban jouw familie nog zouden komen zoeken zijn na jullie vertrek en dat jouw oom je hierover ingelicht zou hebben, in casu quod non. De vaststelling dat er klaarblijkelijk niks meer gebeurd is na jullie vertrek valt weerom niet te rijmen met de door jou geschetste context.

Op basis van de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen jouw verklaringen en op basis van de ongerijmdheden in jouw verklaringen kan samenvattend gesteld worden dat je niet aannemelijk hebt gemaakt dat de taliban jou zullen viseren bij terugkeer naar Afghanistan, evenmin maakte je aannemelijk dat jouw vader uit Afghanistan gevlucht is omwille de reden die jij beschrijft, noch maakte je aannemelijk dat je een

vrees kunt puren op basis van het profiel van jouw vader, een voormalig militair in het Afghaanse nationale leger.

Tot slot wil het CGVS jou, wat jouw medische toestand betreft (Administratief dossier – Groene map, stuk 6), erop wijzen dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, waardoor het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of jouw medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Afghanistan en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM (CGVS, p. 19). Voor de beoordeling van de door jou aangehaalde medische problemen dien je jou dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat je doorheen jouw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt dat je een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie hebt of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

De overige documenten die je hebt neergelegd zijn niet bij machte om de door het CGVS bekomen appreciatie om te buigen. Zo is jouw taskara slechts een indicatie van jouw identiteit en nationaliteit, dewelke in deze beslissing niet in twijfel worden getrokken. De documenten en foto's van jouw vader worden evenmin betwist. Echter volstaat het profiel van jouw vader an sich niet om aannemelijk te maken dat je bij terugkeer een risico op vervolging loopt (zie supra). De door jou neergelegde USB-stick bevat geen stavingsstukken die nog niet besproken werden.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat jouw opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud die je via jouw advocaat aan het CGVS overmaakte op 13 juni 2023 evenmin in staat zijn om de beoordeling van jouw verzoek om te buigen (Administratief dossier – Groene map, stuk 8). Jouw opmerkingen werden onderzocht en hiermee werd rekening gehouden bij de beoordeling van jouw verzoek. Deze maken het dus niet mogelijk om de verschillende argumenten die hierboven zijn ontwikkeld te weerleggen of om een ander licht te werpen op de beoordeling van jouw verzoek om internationale bescherming.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t.

Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsvername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsvername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsvername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsvername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Jij bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat je na het bewijs te leveren dat jij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat jij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden

aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Jij toonde evenmin aan dat je bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EU AA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar jouw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat jij voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zullen viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien breng jezelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat je in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Jij dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat jij tot 16-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stel je tot de 9e graad naar school geweest te zijn in Afghanistan en daarnaast heb je nog steeds contact met familie in Afghanistan (CGVS, p. 9, 13). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat Jij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat je jou deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Evenmin roep je zelf in dat je vanwege jouw verblijf in België niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Jij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), de artikelen 48 tot en met 48/6 en 51/10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), artikel 1 van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, BS 4 oktober 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

2.2. De verzoekende partij benadrukt dat ze haar volle medewerking heeft gegeven in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. De verzoekende partij meent dat zij, rekening houdende met haar persoonlijke achtergrond, op overtuigende wijze heeft aangegeven waarom zij Afghanistan heeft verlaten en waarom ze, tot op heden, een vrees heeft indien ze zou terugkeren, namelijk ze vreest de taliban omwille van de problemen die ze gehad heeft. Ze heeft hierover verklaringen afgelegd en hiertoe documenten overhandigd waaruit, volgens haar, kan opgemaakt worden dat haar verklaringen oprecht zijn. Ze meent dat meer algemeen kan worden vastgesteld dat haar verklaringen tijdens haar persoonlijk onderhoud en tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) in het kader van haar verzoek om internationale bescherming, in belangrijke mate met elkaar in overeenstemming zijn. Dit benadrukt het oprecht karakter van haar vrees. Ze heeft dan ook naar best vermogen een antwoord proberen te formuleren op de vragen die haar werden gesteld. Er kan echter geen resultaatsverplichting worden opgelegd om alle gestelde vragen te beantwoorden. Het komt er echter op aan om de geloofwaardigheid van haar verklaringen die ze heeft afgelegd te toetsen aan haar persoonlijke situatie, waarbij op zorgvuldige wijze rekening moet worden gehouden met haar persoonlijkheid en achtergrond, alsook haar intellectuele capaciteiten en medische problematiek. Ze wijst erop dat ze bovendien erg jong is, daar ze in het jaar 2005 te Helalzo geboren is. Hierdoor kreeg ze ook een voogd aangewezen. Ze kwam bovendien zwaar ten val tijdens oudejaarsnacht. Hierdoor ondervindt ze tot op heden ernstige medische problemen, waaronder veel hoofdpijn, verwardheidsproblemen, concentratieproblemen en vermoeidheid. Ze overhandigde hiertoe verschillende medische attesten die ontegensprekelijk een invloed hebben op de antwoorden die ze heeft gegeven tijdens het persoonlijk onderhoud. Derhalve kan volgens haar de commissaris-generaal er zich niet toe beperken om beperkte steunmaatregelen te voorzien zoals het inlassen van een pauze indien de hoofdpijn te hevig wordt maar dient de commissaris-generaal hiermee ook rekening te houden bij de beoordeling van de gegeven antwoorden. Dit is echter onvoldoende het geval, doordat bij vermeende tegenstrijdigheden hiermee geen rekening gehouden wordt.

2.3. Ze stelt naar best vermogen toelichting te hebben gegeven over de werkzaamheden van haar vader en de gedragingen die ze heeft gesteld. Dat ze zelf een beperkte kennis heeft van werkzaamheden van haar vader, doet geen afbreuk aan de vrees die ze heeft. Het is immers niet ongewoon dat ze gelet op haar jonge leeftijd, slechts beperkte kennis heeft van de werkzaamheden van onder meer haar vader, laat staan van de details van de operaties waaraan ze deelnam. Ze was zelf niet werkzaam bij de Afghaanse veiligheidsdiensten. Ze heeft ook geen bijzondere interesse in het leger of de politie. Ze heeft hier weinig affiniteit mee, waardoor ze moeilijk kan vertellen over details rond de Afghaanse veiligheidsdiensten. Volgens haar blijkt uit het geheel van vaststellingen dat haar verklaringen oprecht zijn, temeer gelet op de documenten die door haar werden overgemaakt. De voorgelegde documenten illustreren de rol van haar vader binnen de Afghaanse veiligheidsdiensten en zijn betrokkenheid bij de Afghaanse veiligheidsdiensten. Ze voldeed hiermee bovendien aan haar verplichting tot medewerking. Door de commissaris-generaal worden er geen vormelijke opmerkingen gemaakt over de neergelegde documenten, hetgeen de waarachtigheid van deze documenten derhalve benadrukt. Er mag immers worden verwacht dat, indien deze talrijke documenten vervalst zouden zijn, er zaken zouden zijn die wijzen op dit bedrieglijk karakter. De bewijswaarde van de neergelegde stukken werd aldus ten onrechte niet erkend door de commissaris-generaal. De dreigbrief van de taliban is duidelijk en opgesteld in niet mis te verstane bewoordingen. Zij en haar familie kregen hierdoor de kans om te vluchten maar dit doet volgens haar niets af aan haar vrees. Een dergelijke waarschuwing doet gelet op de bewoordingen immers geen afbreuk aan de dreiging die uitgaat van de taliban.

2.4. Ze benadrukt dat ze, door de tewerkstelling van haar vader, in de problemen kwam met de taliban. Ze verwijst naar haar verklaringen die ze heeft afgelegd. Ze benadrukt dat haar vader nadat hij werd gearresteerd en vrijgelaten door de taliban niet *“zonder ook maar te twifelen”* is teruggekeerd naar het leger. Haar vader werd door omstandigheden hiertoe gedwongen om in haar levensonderhoud en dat van haar familie te voorzien. Het specifieke werk dat ze deed op het vlak van radiocommunicatie kon hij niet zomaar op een andere manier hervatten. Bovendien had het Afghaans nationale leger op dat moment nog een machtspositie. De werkelijke machtsovername van de taliban zou pas later gebeuren. Ze is samen met haar familie gevlucht uit Afghanistan. Ze heeft toegelicht dat ze haar familie verloren is geraakt op de grens tussen Iran en Turkije na een incident met de politie. Er ontstond paniek nadat er geschoten werd en de mensen naar veiligheid zochten, waardoor iedereen wegliep. Hierdoor verloor ze haar familie. De verzoekende partij geeft aan dat haar familie sindsdien spoorloos is. Doordat ze zich op onbekend terrein bevond, heeft dit de zoektocht naar haar familie onmogelijk gemaakt. Haar vader had geen smartphone. Hij heeft steeds een

kleine gsm gehad zonder simkaart. Haar vader was hiermee vertrouwd, net zoals hij vertrouwd was met radiocommunicatie. Dit is niet gelijk te stellen met een smartphone zoals de commissaris-generaal ten onrechte doet in de bestreden beslissing. De verzoekende partij herhaalt dat beide zaken van elkaar verschillend zijn en dat niet moet worden aangenomen dat ook haar vader, omdat hij affiniteit heeft met radiocommunicatie hierdoor een smartphone had. De verzoekende partij meent dat haar verklaringen op dit punt duidelijk en aannemelijk zijn. Ze meent dat de commissaris-generaal alles ten onrechte op eenzelfde lijn zet en ten onrechte redeneert dat haar vader wel een smartphone moet hebben. Meer algemeen redeneert de commissaris-generaal volgens haar ten onrechte vanuit een *post factum*-perspectief waarbij wordt uitgegaan van hoe haar familie zich kon organiseren om te vermijden dat ze elkaar zouden kwijtraken. Hiermee miskent de commissaris-generaal de situatie op het moment van de feiten zelf. De commissaris-generaal miskent de precieze situatie van haar en haar familie. Volgens de verzoekende partij hanteert de commissaris-generaal allerlei aannames die in strijd zijn met de werkelijke situatie zoals dit door haar werd toegelicht tijdens het persoonlijk onderhoud. Bovendien miskent hij de vaak snelle en overhaaste handelingen die gesteld werden zoals na het schietincident op de grens tussen Iran en Turkije.

2.5. Ze betwist de vermeende tegenstrijdigheden tussen de interviews bij de DVZ en bij de commissaris-generaal. Ze betwist dat ze gesteld heeft dat ze nog een oudere broer R. heeft die diende in het leger, dat ze met zekerheid zou hebben gezegd dat haar familie zich nog in Turkije zou bevinden of dat haar vader pas problemen kreeg met de taliban na de machtsovername. Ze heeft over deze tegenstrijdigheden toelichting gegeven tijdens haar persoonlijk onderhoud. Ze verwees ook naar haar medische problemen, waaruit objectief blijkt dat ze te maken heeft met hoofdpijn, verwardheidsproblemen, concentratieproblemen en vermoedheid na haar val. Hierdoor kan ze zich vergist hebben zonder dat ze enige intentie had om de waarheid niet te vertellen. De vermeende verschillen tussen het verhoor bij de DVZ en het persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal zijn daarom niet van die aard om de geloofwaardigheid te ontnemen aan haar vluchtrelaas.

2.6. De verzoekende partij merkt verder op dat in het administratief dossier geen gegevens aanwezig zijn die doen vermoeden dat ze niet over de Afghaanse nationaliteit zou beschikken. Het staat derhalve met voldoende zekerheid vast dat ze enkel beschikt over de Afghaanse nationaliteit. Ze wijst op de actuele situatie in Afghanistan en haar persoonlijke situatie, in het bijzonder haar langdurig verblijf in het buitenland en in het bijzonder Europa. Ze is tevens verwesterd geraakt door haar jarenlange verblijf in Europa en geenszins vertrouwd met de heersende gewoonten in Afghanistan. Ze heeft zich hierdoor een levensstijl eigen gemaakt die in sterk contrast staat met de heersende waarden en normen in Afghanistan, minstens wordt ze als een westerling beschouwd door haar persoonlijke achtergrond bij een terugkeer naar Afghanistan. Ze stelt dat ze door haar jarenlange afwezigheid uit Afghanistan geen ervaring of kennis meer heeft over hoe ze zich dient te gedragen in deze sterk veranderde samenleving. Ze heeft bovendien een bijzonder risicoprofiel omwille van de situatie van haar vader. Ze verwijst vervolgens naar verschillende rapporten en arresten en wijst er ook op dat haar Westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging, in het bijzonder gericht tegen heersende waarden en normen van de taliban. Haar huidige levensstijl is belangrijk voor haar om haar godsdienstige of morele integriteit te behouden. Dit staat in sterk contrast met hetgeen van haar verwacht wordt bij een terugkeer naar Afghanistan. Minstens wordt ze als westerling beschouwd door haar persoonlijke achtergrond bij een terugkeer naar Afghanistan.

2.7. Ze geeft vervolgens een uiteenzetting over de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan waarbij ze verwijst naar verschillende rapporten. Ze stelt dat deze situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, waardoor de situatie in Afghanistan valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

2.8. Ze stelt verder dat er in Afghanistan sprake is van een uitzonderlijke situatie waar de mate van willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van haar leven of persoon. Ze verwijst hiertoe tevens naar haar persoonlijke situatie, in het bijzonder haar langdurig verblijf in het buitenland sinds haar vertrek en in het bijzonder Europa. Ze is tevens verwesterd geraakt doorheen haar jarenlange verblijf en is geenszins vertrouwd met de heersende gewoonten in Afghanistan. Ze heeft door haar jarenlange afwezigheid geen ervaring of kennis meer over hoe ze zich dient te gedragen in deze sterk veranderde samenleving. Ze heeft bovendien een bijzonder risicoprofiel omwille van de situatie van haar vader. Gelet op het voormelde is ze het niet eens met de genomen beslissing door de commissaris-generaal en dient de bestreden beslissing te worden hervormd.

2.9. Ze vraagt in hoofddeorde om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te zenden naar de commissaris-generaal, in subsidiaire orde de bestreden beslissing te hervormen en haar de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen dan wel haar de subsidiaire bescherming te willen toekennen.

3. De aanvullende nota's

3.1. Op 19 januari 2024 dient de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin zij verwijst naar de volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, "*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*" van 4 november 2022;
- EUAA, "*Country Guidance: Afghanistan*" van januari 2023;
- EUAA, "*Afghanistan Security Situation*" van augustus 2022;
- EASO, "*Afghanistan Country Focus*" van januari 2022;
- EUAA, "*Afghanistan – Country Focus*" van december 2023;
- EUAA, "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van augustus 2022;
- EASO, "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*" van augustus 2020;
- EUAA "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van augustus 2022;
- UNAMA, "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*" van juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*" van 14 december 2023.

3.2. Op 22 januari 2024 dient de verzoekende partij een aanvullende nota in waarmee zij de volgende elementen ter kennis wil brengen:

- Loonfiches;
- Rapport Okan 2023.

Ze stelt dat ze in haar verzoekschrift wees op de actuele situatie in Afghanistan en haar persoonlijke situatie, in het bijzonder haar langdurig verblijf in het buitenland in het bijzonder in Europa. Ze is verwesterd geraakt doorheen haar jarenlange verblijf in Europa en is geenszins vertrouwd met de heersende gewoonten in Afghanistan. Ze heeft zich hierdoor een levensstijl eigen gemaakt die in sterk contrast staat met de heersende waarden en normen in Afghanistan, minstens wordt ze als een westerling beschouwd door haar persoonlijke achtergrond bij een terugkeer naar Afghanistan. Ze heeft door haar jarenlange afwezigheid uit Afghanistan geen ervaring of kennis meer over hoe ze zich dient te gedragen in deze samenleving. Ze wijst naar de bijgevoegde documenten waaruit blijkt dat ze zich integreerde in België. Uit deze elementen blijkt dat ze in een belangrijke mate is geïntegreerd in België, hetgeen haaks staat op de normen en waarden in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt daarentegen dat de taliban een zeer repressieve versie van de sharia implementeren die ziet op het reguleren van het dagelijks leven tot in de kleinste details. Hierdoor is er een risico op vervolging. Minstens toont ze aan dat er in haar situatie zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat ze bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

5. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *"De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid*

om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”

5.2. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat: *“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.*

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier van oordeel is dat er in jouw hoofde nog andere bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Zo werden een heleboel medische attesten betreffende jouw fysieke toestand neergelegd (Administratief dossier – Groene map, stuk 6). Vanwege een zware val die jij maakte op oudejaarsnacht ondervindt je op heden nog veel hoofdpijn, verwardheidsproblemen, concentratieproblemen en sindsdien ben je tevens erg vermoeid (CGVS, p. 4).

Om op passende wijze tegemoet te komen aan jouw situatie werden er jou steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het CGVS. Zo werd benadrukt dat er vertrouwelijk en professioneel wordt omgegaan met jouw verklaringen en dat de nodige discretie aan de dag gelegd wordt bij de behandeling van jouw verzoek. Ook werd aangegeven dat er, naast de pauze die standaard ingelast wordt halverwege het interview, een pauze door jou gevraagd kon worden wanneer je hier nood aan had. Er werd jou ook water aangeboden vooraleer het lokaal waar het interview plaatsvond binnengegaan werd (CGVS, p. 2). Bij aanvang van het gehoor werd gepolst naar jouw medische problemen. Je gaf toen te verstaan dat je minder hoofdpijn had dan kort ervoor. De Protection Officer wees jou erop dat als je in het geval jij toch problemen ondervond er melding van diende te maken (CGVS, p. 4). Tijdens het gehoor vroeg je een pauze omdat je hoofdpijn had (CGVS, p. 13). Deze pauze werd gegeven en verder bleek op geen enkel moment dat je jou vanwege jouw gezondheidssituatie of vanwege jouw gespannen situatie belemmerd zou voelen in het duiden van jouw asielrelaas. Je stelde bovendien zelf ook dat je de kans gekregen had om alles uit te spreken tijdens jouw persoonlijk onderhoud bij het CGVS (CGVS, p. 19). Gelet op het vlotte verloop van het gehoor dient dan ook te worden vastgesteld dat jouw rechten gerespecteerd werden.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.”

De verzoekende partij stelt in het verzoekschrift dat ze zwaar ten val kwam tijdens oudejaarsnacht. Hierdoor ondervindt ze verschillende medische problemen waaronder hoofdpijn, verwardheid, concentratieproblemen en vermoeidheid. Ze stelt verschillende medische attesten te hebben bijgebracht ter ondersteuning van deze beweringen. Ze stelt dat de commissaris-generaal zich niet kan beperken tot het voorzien van beperkte steunmaatregelen zoals het inlassen van een pauze maar hij dient hiermee ook rekening te houden bij de beoordeling van de gegeven antwoorden. Ze meent echter dat hier onvoldoende rekening mee wordt gehouden.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij inderdaad verschillende medische documenten heeft neergelegd die een beeld schetsen van haar medische problematiek ten gevolge van een val die ze maakte in de nacht van 31 december 2022 op 1 januari 2023. Deze documenten hebben betrekking op de mentale en fysieke toestand van de verzoekende partij. Voor zover deze documenten betrekking hebben op de fysieke toestand van de verzoekende partij kan nergens uit deze documenten worden afgeleid dat de verzoekende partij bijkomende procedurele noden nodig zou hebben gehad tijdens het persoonlijk onderhoud of dat ze hierdoor niet in staat zou zijn om juiste, eenduidige en correcte verklaringen af te leggen over de kernelementen van haar vluchtrelaas.

Sommige van de door haar neergelegde medische documenten hebben betrekking op haar cognitieve toestand. Voor zover de verzoekende partij met deze documenten wil aantonen dat ze geen juiste, eenduidige en correcte verklaringen over haar vluchtrelaas kan afleggen of in haar hoofde niet de correcte procedurele noden werden toegepast, kan ze niet worden gevolgd. De medische vaststellingen die betrekking hebben op haar mentale en cognitieve toestand zijn immers eerder beperkt. In het medisch attest

van 20 januari 2023 geeft de behandelende arts enkel aan dat de verzoekende partij lijdt aan geheugenstoornissen, doch geeft hieromtrent geen verdere preciseringen. Evenmin wordt aangegeven of de geheugenstoornissen al dan niet tijdelijk zijn en over welk type van geheugenverlies het gaat. Uit het medisch attest van 24 januari 2023 blijkt dat de verzoekende partij haar klachten beschrijft als vergeetachtigheid. Verdere informatie wordt in dit medisch attest niet opgenomen. Dit attest heeft enkel betrekking op de klachten van de verzoekende partij zoals zij deze naar voor heeft gebracht tijdens een consultatie. Uit deze attesten kan geenszins worden afgeleid dat de verzoekende partij niet in staat is om juiste en correcte verklaringen af te leggen over de kernelementen van haar vluchtrelaas. Ten tweede blijkt niet dat deze vergeetachtigheid nog speelde in haar hoofde ten tijde van het persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal. Dit onderhoud vond immers plaats op 6 juni 2023 en de doktersattesten werden geleverd in de nasleep van de ernstige val die de verzoekende partij maakte op 1 januari 2023. De vaststellingen van de artsen dateren dus van vijf maanden voor het persoonlijk onderhoud waardoor dus niet kan worden afgeleid of deze vergeetachtigheid nog speelde in hoofde van de verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud. Ze toont dit in ieder geval niet aan met een recent medisch attest. Tevens kunnen deze documenten ook niet verklaren waarom haar verklaringen op de DVZ tegenstrijdig zijn met de verklaringen afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud. Het feit dat ze bepaalde dingen vergeet kan immers geen verklaring bieden voor het afleggen van foutieve of tegenstrijdige verklaringen zoals hieronder zal worden besproken. Ten derde stelt de verzoekende partij in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal er zich niet toe kan beperken om beperkte steunmaatregelen te voorzien zoals het inlassen van een pauze als de hoofdpijn te ernstig wordt, maar maakt op geen enkel moment duidelijk welke andere procedurele maatregelen de commissaris-generaal zou moeten voorzien in het persoonlijk onderhoud.

Gelet op het voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat de rechten van de verzoekende partij in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat zij kan voldoen aan haar verplichtingen en eenduidige, juiste en coherente verklaringen kan afleggen over de kernelementen van haar vluchtrelaas.

6. Beoordeling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. De verzoekende partij verklaart Afghanistan te zijn ontvlucht omdat haar vader tewerkgesteld was voor het Afghaans nationale leger. Bij een terugkeer vreest ze gedood te worden door de taliban. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij wordt verwezen naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

6.2. Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij de volgende documenten neer: haar taskara, de taskara van haar vader, de documenten met betrekking tot het werk van haar vader, de foto's van haar vader, een foto van haar en haar vader samen, een dreigbrief van de taliban, medische documenten, een USB-stick waar voorgaande documenten op terug te vinden zijn, loonfiches van oktober tot december 2023 en een Okan-rapport van 2023.

Het behoort tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die uitspraak doet met hervormingsbevoegdheid, om zich uit te spreken over de bewijswaarde van documenten, ook indien de echtheid ervan niet wordt betwist (RvS 1 oktober 2021, nr. 14.605 (c)).

De taskara van de verzoekende partij kan het bewijs leveren van de identiteit, nationaliteit en herkomst van de verzoekende partij. Deze worden echter niet betwist door de commissaris-generaal. De documenten met betrekking tot het werk van haar vader, de taskara van haar vader, de foto's van haar vader en een foto van haar en haar vader samen kunnen het bewijs leveren van de tewerkstelling van haar vader voor het Afghaans nationale leger en een familieband tussen de verzoekende partij en haar vader. Deze worden echter ook niet betwist door de commissaris-generaal.

De bewijswaarde van de dreigbrief die door de verzoekende partij wordt neergelegd, dient sterk gerelativeerd te worden. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat er een hoge mate van corruptie en documentenfraude in Afghanistan aanwezig is. Dergelijke documenten kunnen dus eenvoudig tegen een vergoeding worden verkregen of door eenvoudig knip-en-plakwerk worden nagemaakt. Bijgevolg kan er aan de dreigbrief maar een zeer beperkte bewijswaarde worden gegeven.

De medische documenten geven een beeld van haar fysieke, mentale en cognitieve gezondheid, in het bijzonder na een ernstige val op 1 januari 2023. Voor de gevolgen hiervan op de beoordeling van haar geloofwaardigheid en de op haar toepasbare procedurele noden wordt verwezen naar punt 5. Voor het overige ondersteunen deze documenten haar vluchtrelaas op geen enkele wijze.

Haar loonfiches en Okan-rapport ondersteunen haar vluchtrelaas op geen enkele wijze maar hebben betrekking op haar leven hier in België. Deze documenten kunnen echter wel van belang zijn bij het beoordelen van het aanwezig zijn van een eventuele (toegeschreven) verwestering in haar hoofde. Deze documenten worden dan ook besproken onder punt 6.3.3.

Hoewel de verzoekende partij zich aldus wel heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken wegens hun inhoud in deze stand van zaken op zich niet volstaan om haar vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

6.3. Op basis van de beschikbare landeninformatie in het administratief dossier kan hierover het volgende worden vastgesteld.

Gedurende de jaren van het gewapend conflict tussen de taliban en de voormalige Afghaanse regering gesteund door buitenlandse troepen waren personen die voor buitenlandse troepen werkten, reeds een prioritair doelwit voor de taliban, vooral in gebieden waar de taliban een sterke aanwezigheid had. (EASO, *“Country of Origin Information Report. Afghanistan Individuals targeted by armed actors in the conflict”*, december 2017, p. 28-30).

Ook volgens de EUAA Afghanistan Country Guidance van januari 2023 zijn vroegere leden van het Afghaanse leger een prioritair doelwit van de taliban. Er was reeds gedurende de jaren voor de machtsovername sprake van aanvallen tegen legerbasissen, politiestations, checkpoints, doelgerichte moorden, executies, verdwijningen en foltering van het personeel van de Afghan National Defense and Security Forces (hierna: ANDSF) en dit werd uitdrukkelijk gelegitimeerd door de “Laheya” gedragscode van de taliban. Zo leest de Raad dat volgens artikel 11 van deze gedragscode de executie wordt bevolen van individuen die werken voor buitenlandse ongelovigen (Kofaar), daar deze verantwoordelijk werden geacht voor het doden van Afghaanse burgers (p. 58). Op het ogenblik van de machtsovername in de zomer van 2021 werden vele ANDSF leden vermoord, die zich overgaven of werden vastgehouden. Na de machtsovername werd in een eerste persconferentie een algemene amnestie afgekondigd, waarbij iedereen zou worden vergeven die tegen de taliban heeft gevochten. Echter, deze amnestie werd niet gerespecteerd door vele talibanleden. De talibanleiders hebben onvoldoende controle over de leden en vele talibanstrijders handelen op eigen initiatief omwille van persoonlijk vijandschap of een wraakgevoel. Ook al werden talibanstrijders herhaaldelijk aangemoedigd om de algemene amnestie te respecteren, moesten strijders die betrokken waren in gruwelijkheden zelden rekenschap afleggen. Ook al wilden de taliban vroegere ANDSF-leden doen aansluiten bij hun rangen, bleken deze inspanningen weinig succesvol waardoor velen onderdoken of het land verlieten. In bijna alle provincies worden executies, foltering, misbruik, gedwongen verdwijningen van vroegere ANDSF-leden gerapporteerd. Er werden eveneens inspanningen gedaan door taliban om vroegere veiligheidsmedewerkers op te sporen via lokale informaten, registratiecampagnes van vroeger ANDSF-personeel en mogelijk het gebruik van eerdere overheidsdatabases. In februari 2022 begonnen de taliban met huis – aan – huiszoekingen in verschillende delen van het land, met de bedoeling vroeger overheids-personeel en ANDSF-leden op te sporen. Ook in de EUAA Country Focus van december 2023 (p. 60), hetgeen verweerder via een aanvullende nota ter kennis brengt, leest de Raad dat volgens een internationale analist en journalist het onmogelijk is om patronen te ontwaren van welke specifieke profielen bij het veiligheidspersoneel van de vorige regering precies worden gevisieerd, maar dat wel kan vastgesteld worden dat de taliban in elk geval een specifiek probleem hebben met de Afghaanse special forces, getraind door de Amerikanen, de legercommando's en de Afghaanse lokale politie.

Er is sprake van intimidatie, detentie, marteling en moord op leden van het voormalige leger en veiligheidsdiensten, volgens een bron kunnen zij er nooit zeker van zijn dat zij niet op een bepaald ogenblik het slachtoffer kunnen worden van een actie van de taliban en zich nooit veilig voelen. Ook familieleden werden gedood, ondervraagd en gefolterd door de taliban. Diverse organisaties constateerden dat familieleden van voormalige veiligheidstroepen of overheidsmedewerkers slachtoffer zijn geworden van ondervragingen, mishandeling, geweld en executies. Ook andere bronnen stelden dat bedreiging van familieleden gebruikt werd als drukmiddel op personen die vervolgd worden door de taliban. Hierdoor liepen de familieleden ook zelf gevaar. (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, juni 2023, p. 70-74 geciteerd in COI Focus Afghanistan, *“Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban”* van 14 december 2023 waarnaar verweerder in de aanvullende nota verwijst).

Ook in de EUAA Country Focus van december 2023 leest de Raad dat familieleden van voormalige medewerkers van de overheid riskeren gevisieerd te worden door de taliban, die soms overgaan tot hun arrestatie om voormalige medewerkers op te sporen. Ook zijn gevallen gerapporteerd waarbij familieleden gedood zijn (4.1.5 “family members of former civilian and security personnel”, EUAA, “Afghanistan – Country Focus” van december 2023, p. 62 en 63.)

In de EUAA Country Guidance wordt gesteld dat familieleden van personen die voor de veiligheidsdiensten van de voormalige Afghaanse overheid, waaronder het leger, werkten en familieleden van personen die banden hadden met buitenlandse troepen een gegronde vrees voor vervolging kunnen hebben en dat de beschikbare landeninformatie aangeeft dat vervolging in dergelijke gevallen hoogstwaarschijnlijk plaatsvindt omwille van een toegeschreven politieke overtuiging. (EUAA, "Country Guidance: Afghanistan", januari 2023, p. 54-55).

De Raad ziet geen redenen om in verzoekers geval hierover anders te oordelen en kan deze richtsnoeren van EUAA waarnaar verweerder verwijst, bijtreden. Op basis van de bijgebrachte informatie kan niet in het algemeen aangenomen worden aangenomen dat alle personen omwille van hun familieband met iemand die voor de veiligheidsdiensten van de voormalige Afghaanse overheid, waaronder het leger, werkte of die banden hadden met buitenlandse troepen vervolgingsdaden riskeren maar moet bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid dat zij om die reden vervolging riskeren, rekening worden gehouden met de individuele omstandigheden.

6.4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier kan in navolging van de commissaris-generaal slechts worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden vluchtmotieven van de verzoekende partij. De verzoekende partij slaagt er niet in om aannemelijk te maken dat zij of haar vader omwille van zijn tewerkstelling problemen hadden met de taliban. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing dan ook terecht dat: *"Ook wat betreft jouw eigen problemen en deze van jouw vader, overtuigen jouw verklaringen niet. Zo mag het ten stelligste verbazen dat jij liet optekenen bij DVZ dat jouw vader pas problemen kreeg met de taliban na de machtsovername van Afghanistan door hen. Zo verklaarde je letterlijk dat jouw vader gearresteerd werd na de machtsovername. Later, tijdens datzelfde interview, werd je gevraagd of jouw vader ook al problemen kende met de taliban voor de machtsovername. Toen liet je, merkwaardig genoeg, optekenen dat dit niet het geval was (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Nochtans verklaarde jij tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat jouw vader altijd al problemen gekend had met de taliban (CGVS, p. 14). Daarnaast bleek ook dat hij gearresteerd was door de taliban voordat de machtsovername van Afghanistan door de taliban plaatsvond (CGVS, p. 15). Dat je over dergelijk pertinent gegeven geen eenduidige verklaringen afgelegd hebt is toch wel erg frappant. Het hoeft immers geen betoog dat er een zeer groot verschil zit tussen problemen kennen sinds de indiensttreding van jouw vader of problemen kennen sinds de machtsovername door de taliban. Jouw verklaring dat je nog herstellende was van jouw val ten tijde van jouw interview bij DVZ is niet afdoende om te verklaren hoe je zo een tegenstrijdige verklaring kan afleggen (CGVS, p. 18). Je hebt immers tot tweemaal toe verklaard dat jouw vader pas problemen kreeg na de machtsovername. Bovendien verklaarde je bij aanvang van jouw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat jouw interview bij DVZ goed verlopen was (CGVS, p. 3). Dat je het toen niet nodig vond om spontaan te vermelden dat er bepaalde fouten gebeurd waren bij DVZ omdat jouw medische toestand niet goed was raakt kant noch wal. Er kan immers verwacht worden dat als jouw interview bij DVZ niet goed verlopen is dat je dit aangeeft bij het begin van het interview wanneer je hiernaar gevraagd wordt en niet pas nadat je geconfronteerd wordt met tegenstrijdigheden. Voorgaande vaststelling doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van het gegeven als zou jouw vader gearresteerd geweest zijn door de taliban voor de machtsovername.*

Naast het voorgaande is er nog een element die niet te rijmen valt met de door jou geschetste situatie. Zo mag het ten stelligste verbazen dat jouw vader nadat hij gearresteerd en vrijgelaten werd onmiddellijk terugkeerde naar zijn werk voor het Afghaanse nationale leger (CGVS, p. 15). Jouw vader werd nochtans vrijgelaten op voorwaarde dat hij het leger niet opnieuw zou vervoegen (CGVS, p. 16). Met andere woorden kan dus gesteld worden dat hij - in deze eindfase van de oorlog tussen de taliban en de overheid - een tweede kans kreeg van de taliban. Dat jouw vader echter zonder ook maar te twijfelen terugkeerde naar het leger is weinig logisch, temeer hij net gevangengenomen was en door dergelijk gedrag te stellen de credibiliteit van de dorpshoofden en ouderen schond en zijn familie in gevaar kon brengen.

Ook de datum waarop uw vader uiteindelijk nog teruggekeerd zou zijn naar het leger na zijn gevangenschap mag ten stelligste verbazen. Zo blijkt uit de door jou neergelegde brief dat uw vader gearresteerd werd op de islamitisch datum 10/12/1442 (CGVS, p. 15). Deze datum stemt overeen met 20 juli 2021 (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 1). Op dat moment hadden de taliban hun offensief al stevig ingezet en hadden ze reeds de controle genomen over vele districten (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 2). Dat een militair op dat moment nog, nadat hij een tweede kans kreeg van de taliban, en minder dan één maand voor Afghanistan volledig in handen van de taliban viel, zich onmiddellijk opnieuw zou aansluiten bij het Afghaanse leger is zeer weinig aannemelijk. Ook deze en voorgaande vaststelling zet de geloofwaardigheid van jouw relaas verder op de helling.

Het CGVS stelt zich trouwens ernstige vragen omtrent de door jou neergelegde brief van de taliban (Administratief dossier – Groene map, stuk 5). Zo dient onder meer opgemerkt te worden dat het frappant is dat het bestaan van deze brief niet vermeld werd bij DVZ, noch dat deze brief werd neergelegd bij DVZ (CGVS, p. 4, 15). De andere documenten met betrekking tot het werk van jouw vader, zijn taskara en jouw eigen taskara kon je immers wel voorleggen bij DVZ (Administratief dossier). Nochtans blij je toen ook al

geweten te hebben van het bestaan van deze brief (CGVS, p. 5, 15). Dat jij post-factum dergelijke brief neerlegt mag bijgevolg vreemd heten.

Voorts mag het de nodige verbazing wekken dat de taliban in een brief zouden schrijven dat ze niemand van jouw familie zouden laten leven en deze vervolgens bezorgden aan jullie (CGVS, p. 5). Op deze manier kregen jullie van de taliban een waarschuwing waardoor jullie besloten te vertrekken vandaar (CGVS, p. 5). Het zou bijvoorbeeld veel logischer geweest zijn mochten de taliban achter jou en jouw gezin aangegaan zijn zonder jullie te verwittigen. Op deze manier zou er meer kans geweest zijn dat de taliban konden slagen in hun opzet. Dat de taliban, een professionele groepering die Afghanistan zeer snel konden innemen, zo amateuristisch te werk gingen is weinig aannemelijk. Deze en voorgaande vaststelling zetten de geloofwaardigheid van jouw relaas verder op de helling.

Met betrekking tot de door jou neergelegde brief, moet, in het licht van de bovenstaande observaties, gesteld worden dat documenten verklaringen pas kunnen ondersteunen voor zover deze verklaringen zelf geloofwaardig zijn, in casu quod non (Administratief dossier – Groene map, stuk 5). Uit informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg twijfelachtig is. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier (Blauwe map, stuk 3). Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde.

Verder valt jouw verklaring waar je stelt dat jouw vader altijd al problemen kende met de taliban niet te rijmen met de door jou geschetste situatie. Het raakt immers kant noch wal dat jij en jouw gezin al sinds jouw geboorte steeds op dezelfde plek woonden terwijl jouw vader al van voor jouw geboorte problemen kende met de taliban (CGVS, p. 6, 14). Indien de taliban werkelijk een probleem hadden met jouw vader en zijn gezin omdat hij werkte voor de overheid dan kan verwacht worden dat jullie daar niet konden leven. Zo blijkt immers uit jouw verklaringen dat de taliban zich vrij in jouw dorp konden begeven (CGVS, p. 7). Er was dus niemand die de taliban kon tegenhouden mochten ze jouw familie werkelijk iets willen aandoen. Dat je al die jaren in jouw dorp gewoond hebt zonder ernstige persoonlijke problemen gekend te hebben is zeer onlogisch indien de taliban werkelijk jouw volledige familie viseren.

Naast het voorgaande doet ook de vaststelling dat jouw vijf broers, na deportatie, teruggekeerd zijn naar het dorp op ernstige wijze afbreuk aan de door jou ingeroepen vrees (CGVS, p. 11). Er kan immers verwacht worden dat jouw broers niet zouden terugkeren naar het dorp waar ze gans hun leven gewoond hebben en vandaan moeten vluchten zijn omdat ze bedreigd werden met de dood door de taliban. Het zou immers veel logischer zijn mochten jouw broers zich onmiddellijk ergens op een andere plek gevestigd hebben waar mensen hen niet kennen, zoals in Paktia (CGVS, p. 11). Dat ze echter nog een tijd in hun eigen dorp, zijnde jouw dorp Helalzo, konden wonen valt op geen enkele wijze te rijmen met de door jou ingeroepen vrees.”

En

“Deze en voorgaande bevindingen wekken bijgevolg nogmaals het vermoeden dat de taliban jouw familie helemaal niet viseren en dat jouw vrees jegens de taliban omwille van jouw vader zijn profiel als ex-militair ongegrond is.

Dat je trouwens geen enkel idee hebt hoelang jouw broers in Helalzo woonden nadat ze teruggekeerd waren is weinig logisch. Alsook mag het ten stelligste verbazen dat je evenmin weet wanneer jouw broers naar Paktia verhuisd zijn (CGVS, p. 17). Bij DVZ, op 1 februari 2022, gaf je immers te verstaan dat jouw broers in Helalzo waren (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 18). Dat je vervolgens een zestal maand later verklaarde bij het CGVS dat jouw broers in Paktia bij jouw tante verblijven doch niet weet wanneer ze naar daar verhuisd zijn is zeer merkwaardig (CGVS, p. 17). Er kan immers verwacht worden dat je de verhuis van jouw vijf broers naar Paktia enigszins zou kunnen duiden in de tijd indien ze werkelijk minder dan zes maand geleden verhuisd zijn. Deze vaststelling wekt het vermoeden dat je geen klare wijn schenkt betreffende de werkelijke verblijfplaats van jouw broers.

Dat je niet weet of er na jouw vertrek nog iets gebeurd is, terwijl je nog in contact staat met jouw maternale oom die ook in Helalzo woont (CGVS, p. 12), doet eveneens de wenkbrauwen fronsen (CGVS, p. 17). Er kan immers verwacht worden dat de taliban jouw familie nog zouden komen zoeken zijn na jullie vertrek en dat jouw oom je hierover ingelicht zou hebben, in casu quod non. De vaststelling dat er klaarblijkelijk niks meer gebeurd is na jullie vertrek valt weerom niet te rijmen met de door jou geschetste context.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. In voorliggend verzoekschrift slaagt de verzoekende partij er niet in om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De verzoekende partij volhardt immers in haar vluchtrelaas, herhaalt eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, poneert een vrees voor vervolging en spreekt de gevolgtrekking door de commissaris-generaal tegen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gepondeerde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

De verzoekende partij brengt vervolgens verschillende elementen aan waarmee ze de motivering van de commissaris-generaal betreffende (i) de ongeloofwaardigheid van de terugkeer van haar vader naar het Afghaans nationaal leger na haar vrijlating door de taliban, (ii) het niet aannemelijk is dat haar vader niet met een *smartphone* kan werken en (iii) er verwacht kan worden dat zij en haar gezin wel afspraken zouden hebben gemaakt indien ze gescheiden raakten, wil weerleggen. Deze motieven van de commissaris-generaal worden echter niet weerhouden aangezien hij zich baseert op hypothesen en assumpties die op geen enkele wijze steun vinden in het administratief dossier. Evenmin worden de tegenstrijdigheden tussen de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling en het invullen van de vragenlijst op de DVZ en het persoonlijk onderhoud op het CGVS weerhouden. De fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling werd ingevuld op 2 september 2022. Er blijkt niet dat deze fiche ingevuld werd in de aanwezigheid van een voogd. Er blijkt uit de fiche voorts niet dat de inhoud van die fiche werd voorgelezen aan de verzoekende partij, noch heeft de verzoekende partij iets ondertekend. Het genoteerde in deze fiche gebruikt de verwerende partij om de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas in vraag te stellen. In het document wordt weliswaar aangegeven dat de gezinsleden van de verzoekende partij zich in Turkije bevinden, doch kan in hetzelfde document eveneens gelezen worden dat de verzoekende partij van haar familieleden gescheiden werd in Iran. Er werden haar geen verdere vragen over gesteld. Ook de gezinssamenstelling komt niet overeen met de latere verklaringen van de verzoekende partij, doch zijn bepaalde elementen weergegeven op deze gezinssamenstelling bevreemdend en werden hier geen verdere vragen over gesteld. In het formulier werd aangegeven dat de verzoekende partij dertien maanden onderweg is geweest, doch wordt anderzijds vermeld dat ze een jaar bij een smokkelaar in Istanbul (Turkije) verbleven heeft. Gelet op de reiswegbeschrijving die in dit onderdeel gegeven werd, betreft dit duidelijk een materiële vergissing in het formulier. Gelet op voormelde elementen kan er niet veel gewicht gegeven worden aan de verklaringen van de verzoekende partij bij het invullen van deze fiche en zijn deze verklaringen onvoldoende om tot de ongeloofwaardigheid van de verzoekende partij te leiden. Zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal heeft de verzoekende partij uitgebreide en consistente verklaringen omtrent haar vlucht samen met haar gezin afgelegd.

Voor zover de verzoekende partij aanvoert dat er dient rekening te worden gehouden met haar persoonlijke situatie zoals haar persoonlijkheid en achtergrond waaronder ook haar intellectuele capaciteiten, brengt de verzoekende partij zelf geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat zij niet in staat zou zijn om de problemen die haar vader ondervonden heeft met de taliban waarop zij haar nood aan internationale bescherming steunt, uit de doeken te doen. De verzoekende partij toont ook niet aan dat zij niet over de cognitieve capaciteiten beschikt waardoor van haar niet kan worden verwacht dat zij hierover meer informatie kan geven. Van iemand die beweert dat de problemen die haar vader met de taliban gekend heeft ten grondslag liggen aan de problematiek die zij in Afghanistan zou ervaren bij terugkeer, kan redelijkerwijs worden verwacht dat zij hieromtrent toch enigszins coherente en concrete verklaringen kan afleggen. De verzoekende partij was ten tijde van haar verklaringen op de DVZ en tijdens het persoonlijk onderhoud bijna achttien jaar oud. Van haar kunnen dus redelijkerwijze coherente en aannemelijke verklaringen verwacht worden over de redenen van haar vlucht uit haar land van herkomst en over de kernelementen van haar vluchtrelaas. Zoals hierboven uiteengezet, heeft de commissaris-generaal terecht vastgesteld dat de verzoekende partij hier niet in slaagt. Haar verklaringen zijn tegenstrijdig, weinig aannemelijk, onlogisch en doen een vermoeden ontstaan dat ze geen duidelijkheid brengt over de verblijfplaatsen van haar gezinsleden. Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier en werden terecht door de commissaris-generaal vastgesteld.

Waar de verzoekende partij vervolgens ingaat op haar verklaringen en de werkzaamheden van haar vader, dient te worden opgemerkt dat het profiel van haar vader als voormalig militair voor het Afghaans nationale leger niet wordt betwist door de commissaris-generaal. De commissaris-generaal stelt echter enkel dat ze niet kan aannemelijk maken dat ze omwille van deze tewerkstelling problemen heeft gehad met de taliban of dat ze bij terugkeer problemen zal hebben met de taliban omwille van deze tewerkstelling. Haar betoog, waarin ze wil aangeven dat ze naar best vermogen toelichting heeft gegeven bij de werkzaamheden van haar vader, is dan ook niet dienstig. Het profiel van haar vader wordt geenszins betwist, doch wordt geenszins aannemelijk gemaakt dat haar vader voor de val van de Afghaanse regering problemen ondervonden heeft met de taliban gelet op de tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen van de verzoekende partij zoals hoger geciteerd en dat er ook geen risico bij terugkeer kan vastgesteld worden daar haar jongere broers heden in Afghanistan verblijven. De verzoekende partij maakt ook geenszins aannemelijk dat haar jongere broers heden niet meer in de regio van herkomst in Kunar verblijven, maar verhuisd zijn naar een tante in de provincie Paktia omwille van de tewerkstelling van hun vader. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gemotiveerd: *“Deze en voorgaande bevindingen wekken bijgevolg nogmaals het vermoeden dat de taliban jouw familie helemaal niet viseren en dat jouw vrees jegens de taliban omwille van jouw vader zijn profiel als ex-militair ongegrond is.*

Dat je trouwens geen enkel idee hebt hoelang jouw broers in Helalzo woonden nadat ze teruggekeerd waren is weinig logisch. Alsook mag het ten stelligste verbazen dat je evenmin weet wanneer jouw broers naar Paktia verhuisd zijn (CGVS, p. 17). Bij DVZ, op 1 februari 2022, gaf je immers te verstaan dat jouw broers in

Helalzo waren (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 18). Dat je vervolgens een zestal maand later verklaarde bij het CGVS dat jouw broers in Paktia bij jouw tante verblijven doch niet weet wanneer ze naar daar verhuisd zijn is zeer merkwaardig (CGVS, p. 17). Er kan immers verwacht worden dat je de verhuis van jouw vijf broers naar Paktia enigszins zou kunnen duiden in de tijd indien ze werkelijk minder dan zes maand geleden verhuisd zijn. Deze vaststelling wekt het vermoeden dat je geen klare wijn schenkt betreffende de werkelijke verblijfsplaats van jouw broers.

Dat je niet weet of er na jouw vertrek nog iets gebeurd is, terwijl je nog in contact staat met jouw maternale oom die ook in Helalzo woont (CGVS, p. 12), doet eveneens de wenkbrauwen fronsen (CGVS, p. 17). Er kan immers verwacht worden dat de taliban jouw familie nog zouden komen zoeken zijn na jullie vertrek en dat jouw oom je hierover ingelicht zou hebben, in casu quod non. De vaststelling dat er klaarblijkelijk niks meer gebeurd is na jullie vertrek valt weerom niet te rijmen met de door jou geschetste context.” Voormelde pertinente en draagkrachtige motieven worden op generlei wijze betwist of weerlegd door de verzoekende partij.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt de verzoekende partij er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. In wezen blijft zij slechts steken in het louter volharden in haar ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven en het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontcrachten. Ze slaagt er dus geenszins in om aannemelijk te maken dat ze vervolging vreest in Afghanistan wegens de tewerkstelling van haar vader voor het Afghaans nationale leger.

6.3.2. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Aldus blijkt niet dat de verzoekende partij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

6.3.3. De verzoekende partij stelt in het verzoekschrift alsook in de aanvullende nota en ter terechtzitting dat ze nood heeft aan internationale bescherming omdat ze vervolging vreest door de taliban omwille van een gepercipieerde verwestering. Zo stelt de verzoekende partij in het verzoekschrift dat ze (i) jarenlang heeft verbleven in Europa, (ii) een risicoprofiel heeft wegens de situatie van haar vader (iii) haar huidige levensstijl belangrijk is om haar godsdienstige of morele integriteit te behouden, en (iv) in belangrijke mate geïntegreerd is in België. Ze stelt verder dat haar westerse gedragingen een uitingsvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Ze voegt ter staving loonfiches toe van oktober tot en met december van 2023 en een rapport van Okan van 2023.

6.3.4. Beschermingsverzoeken gebaseerd op (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding in het buitenland kunnen verband houden met de vervolgingsgronden politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Het begrip ‘politieke overtuiging’ houdt onder meer in dat de verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met potentiële actoren van vervolging en hun beleid of methoden, zonder dat de verzoeker zich in zijn handelen noodzakelijkerwijs door deze overtuigingen, gedachten of meningen moet hebben laten leiden (artikel 48/3 § 4, e) van de Vreemdelingenwet). Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat het begrip ‘politieke overtuiging’ ruim moet worden uitgelegd en elke opvatting, gedachte of mening omvat die, zonder noodzakelijkerwijs rechtstreeks en onmiddellijk politiek van aard te zijn, tot uiting komt in een handelen of nalaten dat door actoren van vervolging zo wordt opgevat dat het ziet op een aangelegenheid die verband houdt met die actoren of hun beleid en/of hun methoden en een uiting van oppositie of verzet daartegen vormt. De nadruk wordt gelegd op de perceptie van de politieke aard ervan door de actoren van vervolging en niet op de persoonlijke motieven van de verzoeker (HvJ, C-280/21, *Migracijos departamentas*, 12 januari 2023, punten 26, 32). Verder kan volgens het Hof een opvatting, gedachte of mening van een verzoeker die nog niet negatief in de belangstelling heeft gestaan van potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst reeds onder dit begrip vallen indien deze verzoeker verklaart die opvatting, gedachte of mening te hebben of te uiten. Bij de beoordeling of de vrees van een verzoeker voor vervolging wegens zijn politieke overtuiging gegrond is, moet volgens het Hof rekening worden gehouden met het feit dat die overtuiging – vanwege de mate waarin deze wordt geuit of eventueel door die verzoeker verrichte activiteiten om die overtuiging te promoten – de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging in het land van herkomst van de verzoeker heeft gewekt of kan wekken. De sterkte van de politieke overtuiging die de verzoeker stelt te hebben en de eventueel verrichte activiteiten om deze

overtuiging te promoten spelen een rol bij de beoordeling van dit risico. Het is volgens het Hof echter niet vereist dat de betrokken overtuiging zo diepgeworteld is bij de verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten en zo het risico loopt slachtoffer te worden van daden van vervolging in de zin van artikel 9 van die richtlijn. Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet fundamenteel of diepgeworteld is kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens “enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land” (HvJ, C-151/22, S, *A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR)*, 21 september 2023, punten 36-37 en 46, 49).

Het begrip ‘godsdienst’ omvat onder meer theïstische, niet-theïstische en atheïstische geloofsovertuigingen, het deelnemen aan of het zich onthouden van formele erediensten in de particuliere of openbare sfeer, hetzij alleen of in gemeenschap met anderen, andere religieuze activiteiten of uitingen, dan wel vormen van persoonlijk of gemeenschappelijk gedrag die op een godsdienstige overtuiging zijn gebaseerd of daardoor worden bepaald (48/3, § 4, b) van de Vreemdelingenwet). Ook aan dit begrip moet volgens het Hof een ruime uitlegging worden gegeven door al zijn bestanddelen in aanmerking te nemen, ongeacht of die openbaar of privé, gemeenschappelijk of individueel zijn (zie HvJ, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, 5 september 2012, punt 63 en HvJ C-56/17, *Bahtiyar Fathi/Predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite*, 4 oktober 2018, pt. 78). Het begrip godsdienst, geïnterpreteerd in het licht van artikel 10 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie kan zowel het *forum internum* – dit is het feit een overtuiging te hebben – als het *forum externum* – dat wil zeggen de belijdenis in het openbaar van de godsdienstige overtuiging – omvatten, aangezien godsdienst op één van beide manieren kan worden uitgedrukt (zie in die zin arresten HvJ, C-426/16, *Liga van Moskeeën en Islamitische Organisaties Provincie Antwerpen e.a.*, 29 mei 2018, punt 44, en HvJ, C-25/17, *Tietosuojavaltuutettu in tegenwoordigheid van: Jehovan todistajat – uskonnollinen yhdyskunta*, 10 juli 2018, punt 47 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Het begrip omvat zowel persoonlijk als gemeenschappelijk gedrag “dat iemand als noodzakelijk voor zichzelf acht, namelijk gedrag dat „op een godsdienstige overtuiging [is] gebaseerd”, of dat door de geloofsleer wordt voorgeschreven, meer in het bijzonder gedrag dat door een „godsdienstige overtuiging [...] [wordt] bepaald” (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 71). Het Hof heeft daarbij ook gesteld dat handelingen die bijzonder belangrijk zijn voor de betrokkene om zijn godsdienstige identiteit te bewaren, een relevante factor vormt bij de beoordeling van het gevaar waaraan de verzoeker wegens zijn godsdienst in zijn land van herkomst zal worden blootgesteld (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 70). De vervolgingsvrees is gegrond wanneer in redelijkheid kan worden aangenomen dat de verzoeker bij terugkeer in zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar van vervolging. Daarbij mag van de verzoeker niet worden verwacht dat hij van deze godsdienstige handelingen afziet (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 80).

Inzake de vervolgingsgrond ‘behoren tot een specifieke sociale groep’ oordeelde het Hof dat een groep geacht moet worden een specifieke sociale groep te vormen als met name aan twee cumulatieve voorwaarden is voldaan: (1) de leden van de groep moeten een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet kan worden gewijzigd, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven en (2) deze groep moet in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova en Ahmedbekov*, punt 89). Het Hof heeft ook benadrukt dat enkel met betrekking tot deze vervolgingsgrond in artikel 10, lid 1 onder d) van de Kwalificatierichtlijn sprake is van een voor de identiteit of morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel kenmerk of geloof dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven (HvJ, S, *A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie*, punt 34).

Voorts heeft het Hof aangegeven dat een uitputtend en grondig onderzoek moet gebeuren van alle relevante omstandigheden met betrekking tot de specifieke persoonlijke situatie van de verzoeker en van de meer algemene context in zijn land van herkomst, met name wat de politieke, juridische, gerechtelijke, historische en sociaal-culturele aspecten ervan betreft, teneinde vast te stellen of die verzoeker een gegronde vrees heeft om persoonlijk te worden vervolgd wegens zijn politieke overtuiging, en met name wegens enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst (HvJ, C-151/22, 21 september 2023, punt 45). Er kan, gelet op de rechtspraak van het Hof inzake het begrip godsdienstige overtuiging en het belang van objectieve landeninformatie bij de beoordeling van beschermingsverzoeken (HvJ, C-756/21, *X tegen International Protection Appeals Tribunal*, Minister for Justice and Equality, Ierland, Attorney General, 29 juni 2023, punten 48-50 en 54-55) redelijkerwijze worden aangenomen dat dergelijk grondig onderzoek *mutatis mutandis* ook vereist is in het kader van een vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

6.3.5. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het ‘Taliban General Directorate of Intelligence’ (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa’s over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*, december 2023”, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, August 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo’s hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 45-48 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, DAecember 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale

variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘*Zina*’ is één van de ‘*hudud*’-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘*zina*’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke ‘*hudud*’-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘*qisas*’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘*hudud*’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie

(EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de *"geloofsethiek en denkwijze"* van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 53-55; *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – *taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan: targeting of individuals"*, August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als *"verwesterd"* worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of bureaus omdat ze worden gezien als *"verraders"* of *"ongelovigen"*.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 51, EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitzetting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘*zina*’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “*Country Guidance*” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van de commissaris-generaal doet niet anders besluiten.

6.3.6. Het komt aan de verzoekende partij toe om haar vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding te concretiseren. *In casu* slaagt de verzoekende partij hier niet in. De verzoekende partij is een intussen achttienjarige jongeman die Afghanistan in 2021 verlaten heeft. Zij heeft Afghanistan aldus ongeveer tweeëneenhalf jaar geleden verlaten en verblijft anderhalf jaar in België. Zij legt loonfiches en een OKAN-rapport neer. Uit haar verklaringen en documenten kan echter niet blijken dat bij haar sprake is van verwestering of normoverschrijding. De verzoekende partij toont hiermee evenmin aan dat zij louter omwille van haar tewerkstelling en schoolloopbaan zou kunnen worden beschouwd als een persoon die religieuze of sociale normen heeft overschreden of als verwesterd zou kunnen worden beschouwd bij een terugkeer naar Afghanistan. Ze toont hiermee evenmin aan dat ze een politieke of religieuze overtuiging heeft die ingaat tegen het gedachtegoed van de taliban of tegen het gedachtegoed van een andere actor. Ze stelt trouwens tijdens het persoonlijk onderhoud dat ze in België haar godsdienst op dezelfde wijze kan beleven als in Afghanistan (NPO, p.9).

Uit deze getuigenissen, haar loonfiches en de documenten van OKAN kan dus niet blijken, laat staan dat de verzoekende partij dit aannemelijk maakt, dat ze een opvatting, gedachte of mening heeft die een uiting is van oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of haar omgeving in haar regio van herkomst. Ze maakt met een dergelijke argumentatie ook niet concreet aannemelijk dat haar een dergelijke gedachte, opvatting of mening kan worden toegedicht door de taliban of haar omgeving in haar regio van herkomst, waardoor ze vervolging vreest in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Evenmin toont

de verzoekende partij hiermee aan dat zij behoort tot een specifieke sociale groep. De verzoekende partij was bij haar vertrek uit Afghanistan reeds gevormd naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen voor ze in België aankwam. Ze nam actief deel aan de Afghaanse samenleving aangezien zij negen jaar naar school ging (NPO, p.9). Ze toont niet aan dat ze deze Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarin ze is opgegroeid, heden niet langer kent. De duur van haar verblijf in België sinds 31 augustus 2022, *in casu* ongeveer anderhalf jaar, is verder van een betrekkelijk korte duur dat niet kan worden aangenomen dat ze dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat ze geen sterke voeling meer zou hebben met haar land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden.

De Raad wijst er op dat het aan de verzoekende partij toekomt om haar vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering te concretiseren en kan slechts vaststellen dat zij daar niet in slaagt.

Verder maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij voor haar vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat de verzoekende partij Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of haar lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat haar vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Evenmin brengt de verzoekende partij enig concreet element aan waaruit zou blijken dat zij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen.

Gelet op haar individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat zij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering.

6.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, worden door de verzoekende partij geen concrete elementen aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

7.3. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

7.4. In de mate dat verzoekende partij verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden: de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoekende partij moet daarbij aannemelijk maken dat zij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoekende partij in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat zij behoort tot een groep van geviseerde personen; zij toont niet aan dat zij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoekende partij om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoekende partij naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

7.5. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze

door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjsher en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies

Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, Afghanistan. Security Situation, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest *Elgafaji* van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of de verzoekende partij persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Kunar voor haar dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar Kunar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon. De commissaris-generaal stelt hierbij vast dat de verzoekende partij nalaat het bewijs te leveren dat zij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Kunar. Tevens blijkt dat de commissaris-generaal niet beschikt over elementen die erop wijzen dat er in haar hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Deze bevindingen vinden steun in het administratief dossier.

De verzoekende partij voert aan dat omwille van haar langdurig verblijf ze verwesterd is geraakt en geenszins vertrouwd is geraakt met de heersende gewoonten in Afghanistan. Ze meent geen ervaring of kennis te hebben over hoe zich te gedragen in deze veranderde samenleving. Ze stelt bovendien dat ze een bijzonder risicoprofiel heeft wegens de tewerkstelling van haar vader.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat het feit dat zij reeds langdurig in Europa is, het risico op willekeurig geweld voor haar vergroot, moet worden opgemerkt dat “persoonlijke omstandigheden” niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn immers omstandigheden die tot gevolg hebben dat zij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld haar niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. In dit kader wordt erop gewezen dat een daadwerkelijke verwestering aanleiding kan geven tot slachtofferschap van gericht geweld, *quod non in casu (supra)*, maar dat dit niet kan worden beschouwd als een persoonlijke omstandigheid die in hoofde van de verzoekende partij een verhoogd risico oplevert om slachtoffer te worden van het in Kunar aanwezige willekeurige geweld. De verzoekende partij toont verder met haar zeer summier betoog niet *in concreto* aan dat zij dermate vervreemd zou zijn van haar land van herkomst dat zij een verhoogde kwetsbaarheid heeft die ertoe leidt dat zij een groter risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van haar leven of persoon wegens het willekeurig geweld dan andere burgers. De verzoekende partij maakt derhalve geen persoonlijke omstandigheden aannemelijk die voor haar het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. Er blijkt niet dat de verzoekende partij, meer dan andere bewoners van Kunar, een groter risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op het voormelde toont verzoekende partij niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

7.6. Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

8. Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 48, 48/2, 48/5, 48/6 en 51/10 van de Vreemdelingenwet moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij op geen enkele wijze toelicht waarom zij van oordeel is dat de hierboven vermelde artikelen worden geschonden. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of rechtsbeginsel wordt geschonden. Aangezien de verzoekende partij dit volledig nalaat, is dit middel niet-ontvankelijk.

9. In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij

de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat en voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtoe machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

12. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS,	kamervoorzitter,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS